

Sygn. akt VII U 3935/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marcin Graczyk
Protokolant:	praktykant Ewa Bieniek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2019 r. w Warszawie

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń społecznych (...)Oddział W W.

o wypłatę niezrealizowanego świadczenia

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział W W.

z dnia 3 czerwca 2019r., nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. P. prawo do niezrealizowanego świadczenia po zmarłym M. P., przyjmując za datę zgonu 7 kwietnia 2019r.

Sygn. akt VII U 3935/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 czerwca 2019 r., nr: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. odmówił J. P. prawa do niezrealizowanego świadczenia po jego zmarłym ojcu M. P.. Uzasadniając swe stanowisko, organ rentowy powołał się na treść art. 67 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 29 września 1986 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2019 r., poz. 730 ze zm.), zgodnie z którym, akt zgonu powinien zawierać datę, godzinę, miejsce zgonu lub datę znalezienia zwłok. Stosownie zaś do art. 4 powołanej ustawy, akty stanu cywilnego stanowią wyłączny dowód zdarzeń w nich stwierdzonych, a ich niezgodność z prawdą może być stwierdzona jedynie w postępowaniu sądowym. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, że dla potrzeb ustalenia świadczeń przysługujących po zmarłym świadczeniobiorcy, przepisy ustawy emerytalnej wprowadzają wymóg udokumentowania daty śmierci świadczeniobiorcy, jako warunku do ustalenia prawa do świadczenia lub jako przesłanki do ustalenia okresu, za który świadczenie ma być wypłacone. W ocenie organu rentowego, akt zgonu ze wskazaną wyłącznie datą odnalezienia zwłok nie potwierdza daty śmierci osoby zmarłej, lecz jedynie fakt zgonu i datę odnalezienia zwłok. Urzędowe potwierdzenie daty śmierci jest jednak niezbędne dla ustalenia okresu, za który świadczenie może być wypłacone i warunkuje tę wypłatę. Mając na uwadze powyższe okoliczności, organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw prawnych do wypłaty na rzecz J. P. niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu M. P.. Zaznaczył jednak, że sprawa może być

przedmiotem ponownego rozpoznania po przedłożeniu aktu zgonu, zawierającego datę zgonu zmarłego (decyzja z dnia 3 czerwca 2019 r., znak: (...)- nienumerowana karta akt organu rentowego).

W dniu 3 lipca 2019 r. od powyższej decyzji, odwołanie złożył **J. P.**, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia po jego zmarłym ojcu M. P. za miesiąc kwiecień 2019 r. Uzasadniając swe stanowisko wskazał, że wraz z ojcem i bratem prowadził wspólne gospodarstwo domowe. W dniu 6 kwietnia 2019 r. uzyskał informację od pielęgniarki z hospicjum (...), że stan zdrowia jego ojca jest bardzo zły i ojciec może nie przeżyć nocy. Ubezpieczony wskazał, że w tym czasie sprawował osobistą opiekę nad ojcem i o północy w dniu 7 kwietnia 2019 r. jego ojciec jeszcze żył, po czym już godzinę później, tj. o godzinie 1:00 w nocy nastąpił zgon. W związku z zaistniałą sytuacją zadzwonił na nocną pomoc lekarską i zawiadomił lekarza, który na miejscu zdarzenia stawiał się o godzinie 9:00 rano i wypisał kartę zgonu, wpisując jedynie datę oraz godzinę odnalezienia zwłok. Wskazał, że w dniu 7 kwietnia 2019 r. zarówno on jak i jego brat nie posiadali wiedzy formalno-prawnej związanej z obowiązkiem uzyskania potwierdzenia i wpisu w akcie zgonu dokładnej daty śmierci ojca M. P., na podstawie, którego byliby upoważnieni do otrzymania po osobie zmarłej niewypłaconego świadczenia emerytalno-rentowego. Powołując się na wskazaną argumentację, ubezpieczony wniósł zatem o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do wnioskowanego świadczenia (odwołanie z dnia 3 lipca 2019 r. k. 3-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 2 sierpnia 2019 r., **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)** Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji. Powołując się na treść art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, organ rentowy wskazał, że w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia należne jej do dnia śmierci, wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku – małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku – innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub, na których utrzymaniu pozostawała ta osoba. Dla potrzeb ustalenia świadczeń przysługujących po zmarłym świadczeniobiorcy, przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS wprowadzają wymóg udokumentowania daty śmierci świadczeniobiorcy, jako warunku do ustalenia prawa do świadczenia lub jako przesłanki do ustalenia okresu, za który świadczenie ma być wypłacone. W ocenie organu rentowego, odwołujący nie spełnia przesłanek do wypłaty świadczenia niezrealizowanego, ponieważ przedłożony przez niego akt zgonu ze wskazaną wyłącznie datą odnalezienia zwłok nie potwierdza daty śmierci osoby zmarłej, lecz jedynie fakt zgonu i datę odnalezienia zwłok. Z kolei w przypadku żądania wypłaty świadczeń niezrealizowanych, urzędowe potwierdzenie daty śmierci jest niezbędne dla ustalenia okresu, za który świadczenie może być wypłacone i warunkuje tę wypłatę. Organ rentowy nie może bowiem samodzielnie dokonać ustalenia daty śmierci, a tym samym ustalić okresu, za jaki świadczenie powinno być wypłacone. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nadmienił również, że w zakresie możliwości dochodzenia nienależnie pobranych świadczeń data odnalezienia zwłok wskazuje na datę, od której świadczenie nie może być dalej wypłacane, albowiem stosownie do treści art. 101 ustawy emerytalnej, prawo do świadczeń ustaje ze śmiercią osoby uprawnionej. Odnalezienie zwłok jest obiektywnym faktem, potwierdzającym pierwszą datę powzięcia wiadomości o śmierci świadczeniobiorcy. Na podstawie daty odnalezienia zwłok, brak jest prawnych możliwości ustalenia, że przed tą datą świadczenie było należne lub nienależne. W świetle podniesionej argumentacji, organ rentowy uznał, że decyzja z dnia 3 czerwca 2019 r. została wydana zgodnie z obowiązującą regulacją prawną, zaś odwołanie J. P., jako całkowicie bezzasadne powinno podlegać oddaleniu (odpowiedź na odwołanie z dnia 2 sierpnia 2019 r. k. 5-6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. P., urodzony w dniu (...), był uprawniony do emerytury od dnia 1 czerwca 2014 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Decyzją z dnia 4 czerwca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał na jego rzecz prawo do w/w świadczenia, obliczając jego wysokość w trzech wariantach, tj. zgodnie z art. 53, art. 26 oraz w oparciu o art. 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. częściowo na podstawie art. 26 (80%) i częściowo na podstawie art. 53 ustawy (20%). Wysokość emerytury, obliczonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej, wyniosła 1.553,71 zł, w związku z czym organ rentowy

wskazał, że będzie wypłacana emerytura ustalona na podstawie art. 183 w kwocie 1.604,24 zł (wniosek o emeryturę z dnia 16 maja 2014 r. wraz z załącznikami k. 1-6, decyzja z dnia 4 czerwca 2014 r., znak: (...) k. 12-13 a.r.).

M. P. ma dwóch synów J. i D. P.. Do chwili swojej śmierci ojciec odwołującego zamieszkiwał w lokalu położonym przy ul. (...) w M. i wraz z synami prowadził wspólne gospodarstwo domowe. W ostatnich latach swojego życia z uwagi na zły stan zdrowia przebywał w hospicjum (...) i pozostawał pod stałą opieką lekarską i pielęgniarską. Odwołujący wraz z bratem odwiedzał ojca w hospicjum i wówczas sprawował nad nim osobistą opiekę. W dniu 6 kwietnia 2019 r. uzyskał informację od pielęgniarki z hospicjum, że stan zdrowia ojca jest bardzo zły i ojciec może nie przeżyć nocy. W związku z tym niezwłocznie udał się do hospicjum i cały czas czuwał przy chorym ojcu. Około północy sprawdzał czy ojciec żyje i nie zauważył wówczas nic niepokojącego. O godzinie 1:00 w nocy udał się do toalety i po powrocie do sali, w której leżał jego ojciec zauważył, że nastąpił zgon. Niezwłocznie zatem zadzwonił na nocną pomoc lekarską i zawiadomił lekarza, który na miejscu zdarzenia stawił się o godzinie 9:00 rano i wypisał kartę zgonu, wpisując jedynie datę oraz godzinę odnalezienia zwłok, wskazując na dzień 7 kwietnia 2019 r. godzinę 9:11. Z uwagi na zaistniałą sytuację i brak wiedzy formalno-prawnej w tym zakresie, ubezpieczony nie wnioskował wówczas o uzyskanie potwierdzenia i dokonanie wpisu w akcie zgonu dokładnej daty śmierci ojca, na podstawie, którego byłby upoważniony do otrzymania po zmarłym niewypłaconego świadczenia emerytalno-rentowego (wniosek o emeryturę z dnia 16 maja 2014 r., wraz z informacją o okresach składkowych i nieskładkowych, odpis skrócony aktu zgonu z dnia 7 kwietnia 2019 r., oświadczenie z dnia 30 maja 2019 r. – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

W dniu 30 maja 2019 r. J. P. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z wnioskiem o wypłatę niezrealizowanych świadczeń po jego zmarłym ojcu M. P.. Do powyższego wniosku odwołujący załączył wyciąg z aktu urodzenia oraz odpis skrócony aktu zgonu, w którym, jako czas i miejsce zgonu wskazano datę znalezienia zwłok, tj. dzień 7 kwietnia 2019 r., godzinę 9:11 oraz miejsce znalezienia zwłok, tj. miasto M.. Do wniosku dołączył także oświadczenie z dnia 30 maja 2019 r. potwierdzające prowadzenie wraz z ojcem do dnia 7 kwietnia 2019 r. wspólnego gospodarstwa domowego (wniosek o wypłatę niezrealizowanego świadczenia z dnia 30 maja 2019 r., odpis skrócony aktu urodzenia, odpis skrócony aktu zgonu, oświadczenie z dnia 30 maja 2019 r. – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

W rozpoznaniu powyższego wniosku, decyzją z dnia 3 czerwca 2019 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił J. P. prawa do niezrealizowanego świadczenia po jego zmarłym ojcu M. P.. Uzasadniając swe stanowisko, organ rentowy powołał się na treść art. 67 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 29 września 1986 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2019 r., poz. 730 ze zm.), zgodnie z którym, akt zgonu powinien zawierać datę, godzinę, miejsce zgonu lub datę znalezienia zwłok. Stosownie zaś do art. 4 powołanej ustawy, akty stanu cywilnego stanowią wyłączny dowód zdarzeń w nich stwierdzonych, a ich niezgodność z prawdą może być stwierdzona jedynie w postępowaniu sądowym. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, że dla potrzeb ustalenia świadczeń przysługujących po zmarłym świadczeniobiorcy, przepisy ustawy emerytalnej wprowadzają wymóg udokumentowania daty śmierci świadczeniobiorcy, jako warunku do ustalenia prawa do świadczenia lub jako przesłanki do ustalenia okresu, za który świadczenie ma być wypłacone. W ocenie organu rentowego, akt zgonu ze wskazaną wyłącznie datą odnalezienia zwłok nie potwierdza daty śmierci osoby zmarłej, lecz jedynie fakt zgonu i datę odnalezienia zwłok. Urzędowe potwierdzenie daty śmierci jest jednak niezbędne dla ustalenia okresu, za który świadczenie może być wypłacone i warunkuje tę wypłatę. Mając na uwadze powyższe okoliczności, organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw prawnych do wypłaty na rzecz J. P. niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu M. P.. Zaznaczył jednak, że sprawa może być przedmiotem ponownego rozpoznania po przedłożeniu aktu zgonu, zawierającego datę zgonu zmarłego (decyzja z dnia 3 czerwca 2019 r., znak: (...)) – nienumerowana karta akt organu rentowego). Od decyzji z dnia 3 czerwca 2019 r. J. P. złożył odwołanie (odwołanie z dnia 3 lipca 2019 r. k. 3-4 a.s.).

Ustalenia stanu faktycznego, Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o akta emerytalno-rentowe odwołującego, jak również dokumenty znajdujące się w aktach niniejszej sprawy. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były

one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 3 czerwca 2019 r., znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu pomiędzy stronami było to, czy J. P. ma prawo do niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu M. P. za miesiąc kwiecień 2019 r. W zaskarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu i w tym zakresie powołał się na treść przepisu art. 136 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazując że skarżący nie spełnia warunków do przyznania prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia, gdyż przedłożony przez niego akt zgonu ze wskazaną wyłącznie datą odnalezienia zwłok nie potwierdza daty śmierci osoby zmarłej, lecz jedynie fakt zgonu i datę odnalezienia zwłok. W ocenie organu rentowego, urzędowe potwierdzenie daty śmierci jest niezbędne dla ustalenia okresu, za który świadczenie może być wypłacone i warunkuje tę wypłatę. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że brak jest podstaw prawnych do wypłaty na rzecz J. P. niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu M. P.. Zaznaczył także, że sprawa może być przedmiotem ponownego rozpoznania po przedłożeniu przez odwołującego pełnego aktu zgonu, zawierającego datę zgonu zmarłego ojca M. P..

Z treści art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2019 r., poz. 39 ze zm.), wynika, że w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenie określone ustawą, świadczenie należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi osoba ta prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku – małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej, lub na którym utrzymaniu pozostawała ta osoba. Ustęp 2 tego artykułu stanowi, że osoby wymienione w ust. 1 mają prawo do udziału w dalszym prowadzeniu postępowania o świadczenia, nieukończonego wskutek śmierci osoby, która o te świadczenia wystąpiła. Natomiast ust. 3 stanowi, że roszczenia o wypłatę świadczeń, o których mowa w ust. 1, wygasają po upływie 12 miesięcy od dnia śmierci osoby, której świadczenia przysługiwały, chyba że przed upływem tego okresu zgłoszony zostanie wniosek o dalsze prowadzenie postępowania.

W tym miejscu wskazać należy, podstawę materialnoprawną podjętych w niniejszej sprawie rozstrzygnięć stanowią przepisy ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. - Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2019 r., poz. 730 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania zaskarżonej decyzji. Zgodnie z art. 37 ust. 1 powołanej ustawy akt stanu cywilnego, który nie zawiera wszystkich wymaganych danych, uzupełnia kierownik urzędu stanu cywilnego, który go sporządził, na podstawie innych aktów stanu cywilnego, akt zbiorowych rejestracji stanu cywilnego prowadzonych dla tego aktu i innych dokumentów mających wpływ na stan cywilny. Uzupełnienia aktu stanu cywilnego można dokonać na podstawie zagranicznego dokumentu stanu cywilnego, jeżeli w państwie wystawienia jest on uznawany za dokument stanu cywilnego, lub innego dokumentu zagranicznego potwierdzającego stan cywilny, wydanego w państwie, w którym nie jest prowadzona rejestracja stanu cywilnego, jeżeli stwierdzają one zdarzenie wcześniejsze i dotyczą tej osoby lub jej wstępnych (art. 37 ust. 2). Uzupełnienia aktu stanu cywilnego dokonuje się z urzędu, na wniosek osoby, której ten akt dotyczy, lub jej przedstawiciela ustawowego, na wniosek osoby mającej w tym interes prawny lub prokuratora, w formie czynności materialno-technicznej (art. 37 ust. 3). Do wniosku o uzupełnienie aktu stanu cywilnego załącza się dokumenty, o których mowa w ust. 2 (art. 37 ust. 6). Wnosząc o uzupełnienie aktu stanu cywilnego na podstawie materiałów archiwalnych, do wniosku należy załączyć uwierzytelniony odpis lub wypis, lub uwierzytelnioną przez właściwy organ reprodukcję tych materiałów (art. 37 ust. 7). Kierownik urzędu stanu cywilnego, dokonując uzupełnienia, wydaje wnioskodawcy odpis zupełny uzupełnionego aktu stanu cywilnego (art. 37 ust. 8).

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ww. ustawy akt zgonu sporządza się w dniu, w którym dokonano zgłoszenia zgonu, a jeżeli zgłoszenie zgonu nastąpiło w sposób określony w art. 17 - w następnym dniu roboczym po dniu zgłoszenia zgonu. Zgodnie zaś z ust. 2 art. 92 powołanej ustawy, akt zgonu sporządza się na podstawie karty zgonu oraz protokołu

zgłoszenia zgonu. W tym zakresie, ustawodawca nie dał zatem kierownikowi USC możliwości uwzględnienia przy rejestracji zgonu innych dokumentów niż wyżej wymienione, dlatego też kierownik USC w W. zobligowany był sporządzić przedmiotowy akt zgonu zawierający dane wynikające z przyjętego zgłoszenia i karty zgonu. Stosownie zaś do treści art. 38 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. - Prawo o aktach stanu cywilnego uzupełnienia aktu zgonu dokonuje sąd w postępowaniu nieprocesowym, na wniosek osoby zainteresowanej lub prokuratora, jeżeli akt zgonu nie zawiera daty lub godziny zgonu, a dane te nie wynikają z akt zbiorowych rejestracji stanu cywilnego stanowiących podstawę sporządzenia aktu zgonu. Odmowa dokonania czynności z zakresu rejestracji stanu cywilnego następuje w formie decyzji administracyjnej (art. 2 ust. 6 ww. ustawy). Na podstawie art. 38 powierzono zatem sądom powszechnym uzupełnienie aktu zgonu, jeżeli akt ten nie zawiera daty lub godziny zgonu i jeżeli dane te nie wynikają z akt zbiorowych, stanowiących podstawę sporządzenia aktu zgonu. Uzupełnienia aktu zgonu o datę lub godzinę zgonu dokonuje sąd rejonowy w postępowaniu nieprocesowym. Orzeczenia sądu w postępowaniu nieprocesowym zapadają w formie postanowień, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Od postanowień sądu I instancji orzekających, co do istoty sprawy przysługuje apelacja.

Niesłusznym jest natomiast twierdzenie organu rentowego, że otrzymawszy niepełny akt zgonu w zakresie braku oznaczenia daty i miejsca zgonu, brak jest podstaw do wypłaty na rzecz odwołującego niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu M. P. za miesiąc kwiecień 2019 r. Wskazać bowiem należy, że obowiązujące przepisy prawne nie przewidują postępowania o uzupełnienie karty zgonu. Co istotniejsze z powołanego wyżej przepisu art. 94 ust. 2 pkt. 2 ww. ustawy wynika, że karta zgonu powinna zawierać datę, godzinę oraz miejsce zgonu albo jeżeli nie są znane - datę, godzinę oraz miejsce znalezienia zwłok. Również zgodnie ze wzorem karty zgonu, określonym w Rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie wzoru karty zgonu (Dz. U. z 2015 r. poz. 231), wydanego na podstawie art. 144 ust. 7 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. - Prawo o aktach stanu cywilnego, podaje się datę i godzinę zgonu albo datę i godzinę znalezienia zwłok. Skoro zatem akt zgonu sporządza się na podstawie karty zgonu i/lub protokołu zgonu, które - zgodnie z powołanymi przepisami - zawierały datę znalezienia zwłok, to akt zgonu - wbrew twierdzeniom organu rentowego - nie mógł zawierać daty zgonu. Ponadto, zgodnie z art. 95 ust. 1 pkt. 4 powołanej ustawy, akt zgonu może zawierać datę zgonu albo jeżeli nie są znane - datę znalezienia zwłok. Wychodząc bowiem naprzeciw potrzebie usunięcia ułomnych dotychczasowych przepisów ustawy - Prawo o aktach stanu cywilnego, sugerujących w swym literalnym brzmieniu alternatywność wpisywania do aktu zgonu daty, godziny i miejsca zgonu bądź daty, godziny i miejsca znalezienia zwłok, wprowadzono regułę, że treść aktu zgonu obejmuje datę, godzinę oraz miejsce zdarzenia, zaś ulokowanie w akcie zgonu informacji identyfikujących czas i miejsce ujawnienia zwłok miało rangę wyjątku i dopuszczalne było tylko i wyłącznie wtedy, gdy nie są znane dane, umiejscawiające zgon w czasoprzestrzeni. Powyższa formuła oznacza, że względny obowiązek zamieszczenia w akcie zgonu danych, dotyczących znalezienia zwłok, będzie aktywowował się jedynie wówczas, gdy niemożliwe będzie ustalenie daty, godziny i miejsca śmierci osoby zmarłej. Za potrzebą takiej modyfikacji przemawia zresztą tak cel rejestrowania przez organy administracji publicznej zdarzeń wpływających na stan cywilny osób, jak i doniosłość informacji odnośnie do daty, godziny, miejsca zgonu, przypisywanej jej m.in. w sferze prawa spadkowego. Taka też sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie. Z uwagi zatem na fakt, że karta zgonu zmarłego M. P. zawiera wszystkie niezbędne dane wymagane ww. przepisami, niesłusznym jest stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że brak wskazania w odpisie skróconym aktu zgonu M. P. daty i godziny zgonu, a wskazanie wyłącznie daty, godziny oraz miejsca znalezienia zwłok, uniemożliwia przyznania na rzecz odwołującego prawa do niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu za miesiąc kwiecień 2019 r. W niniejszej sprawie zgłoszenie zgonu zostało dokonane przez J. P. - syna zmarłego, a następnie lekarz pierwszego kontaktu, który sporządził kartę zgonu osoby zmarłej. W karcie tej w rubrykach dotyczących daty i godziny zgonu nie zostały wpisane żadne dane, natomiast wskazana została data znalezienia zwłok, tj. dzień 7 kwietnia 2019 r. Karta zgonu, na podstawie której został następnie sporządzony odpis skrócony aktu zgonu, została sporządzona w sposób prawidłowy, tj. zgodny z powołanymi wyżej przepisami ustawy - Prawo o aktach stanu cywilnego. W tym przypadku brak jest zatem podstaw do uzupełnienia aktu zgonu o datę zgonu, która w niniejszej sprawie jest tożsama z datą znalezienia zwłok wpisaną przez lekarza pierwszego kontaktu, który sporządził kartę zgonu zmarłego M. P.. Na marginesie dodać należy, że dokument ten może być zmieniony tylko w sądowym postępowaniu nieprocesowym, a skoro takich czynności organ rentowy nie podjął, nie może czynić spekulacji, co do innej daty zgonu M. P.. Wobec powyższego, organ rentowy bezzasadnie odmówił J. P. prawa do

wypłaty niezrealizowanego świadczenia za miesiąc kwiecień 2019 r., gdyż zdaniem Sądu odwołujący wykazał, że spełnia przesłanki z art. 136 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i świadczenie za wskazany powyżej okres czasu, powinno zostać mu wypłacone.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu (...) (...) Oddział w W. z dnia 3 czerwca 2019 r. nr: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującemu J. P. prawo do niezrealizowanego świadczenia po zmarłym M. P., przyjmując za datę zgonu 7 kwietnia 2019 r., o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)

M.St.